

Kwaadaardig, wat een woord toch, al die a's en hoe kan iets aardig en toch kwaad zijn. En kwaad op wie, op wat, waarom?

Ze zijn met drie.

Drie nog jonge vrouwen.

Eén ervan piepjong.

Vriendelijk en gedecideerd. Zo hoort dat.

'Je gaat niets voelen, ik ga je eerst lokaal verdoven,' zegt de oudste van de drie. En dan ontstaat een discussie over naald 7 of naald 9. 9 is toch sterker. In deze situatie zou ik toch voor zeven kiezen. Welke borst is het? LB.

De keuze is dan toch 7. 7 voor LB.

LB, ja dat is nog niet zo een dwaze naam. LB. ELBE. Of Elbez. Sommige vrouwen geven hun borsten toch namen. Ik vond het eigenlijk een hysterisch gedoe, geschikt voor betraande ontboezemingen op een zondagochtend in een verloren radioprogramma. En toch 'Elbez'... ja lijkt mij nog een goede naam voor mijn geteisterde borst. Elbez.

Ze had gelijk. Ik voel inderdaad niets. Toch raar, er wordt een deel weggezogen en het is gevoelloos.

Dan volgt een discussie over de plakkers. Het is pas dan dat ik beseft dat er drie gaten in mijn borst zitten, drie gaten waar nog altijd vocht uitdrupt. Waarom zuigen ze er niet alles uit, heel dat ding dat op de mammografie en de echografie in de weg zat?

'Kunnen jullie er niet alles ineens uitzuigen?' vraag ik.

Ze lachen. Ho fantastisch, zo een humor, moest iedereen maar zo reageren. Hi hi, ha ha.

Intussen hebben ze beslist: witte plakkers worden het.

'Laat die best een tweetal dagen zitten,' zegt de oudste van de drie, 'voorzichtig verwijderen of laten verwijderen.'

Ik ga zitten en daar heb je het weer. De wereld draait, de vloer trekt me aan met een helse zwaartekracht. Ademen, ademen.

'Gaaf het?'

Niet toegeven aan de zwaartekracht. Stil wereld, stil.

'Kom geef een arm,' zegt de jongste van de drie, 'ik breng je naar het verkleedhokje, daar kan je even zitten, neem je tijd!'

Ademen, ademen. Ik trek mijn kleren weer aan, zittend op de stoel. Kom op Elbez, gedraag je.

'Zal ik met je meelopen naar de uitgang of zal ik een rolstoel halen?' vraagt de jongste, de piepjonge. 'Ik ben stagiaire, ik kan wel even gemist worden en...'

'Nee,' zeg ik, 'blijf hier maar en let goed op dat je het ook allemaal leert! Dank u

wel en nog een prettige dag en ga af en toe eens naar buiten kijken want het is een mooie lucht.'

Ze lachen weer.

Plakkers laten verwijderen, hadden ze gezegd. Zouden ze dat zien aan mijn hele wezen hoe onhandigheid soms de bovenhand kan nemen, ongevraagd maar zo gedecideerd? Ik vraag het dus aan Liv, verpleegster met pensioen want toevallig zijn we allebei op een verjaardagsfeest. Nee, niet toevallig want we zijn allebei oma van hetzelfde jarige kleinkind. Eerst het zingen van:

*Happy birthday to you
in de wei staat een koe,
de koe laat een prot
en de wei is kapot,
bip bip bip boera*

Dan kijkt ze vlotjes naar de plakkers. 'Drie,' constateert ze, 'drie,' herhaalt ze. Haar handige vingers verwijderen de plakkers. Mooi, mooi genezen, alle drie, ontsmetten is niet nodig. Mooi! Ze bekijkt de drie prikken in Elbez en... die ogen. Het zijn weer Kermit ogen. Kermit de gekke kikker. Mooi. Ik besef het, de mantra's zijn duidelijk: het is niet goed, dit primeert op alles, amaaai, dan moet het maar, mooi.

En zo ben ik dus in de wachtzaal geraakt, de wachtzaal van de rode plastic zak. Eén van de dames die bij de keuvelende groep hoort, komt terug binnen. Ze laat zich in een zetel vallen.

'Vijftien,' zegt ze, 'vijftien keer naar Mechelen naar het ziekenhuis, geen chemo meer, bestraling gaan ze doen! Ik heb daar geen zin in, echt geen zin in.' Ze kijkt stilletjes wat verveesd naar een fictieve plek op de grond. Ik heb wat met haar te doen, medelijden, nadenken, wat kan je zeggen, wat wil ze kwijt?

'Wil je er iets over vertellen?' vraag ik, maar al snel een reactie van haar omgeving: 'Zeg, waar moeit jij u mee! Ja, bemoeit u met uw eigen zaken. Ja laat ons gerust!'

Oeil! Zwijgen!

Mijn naam wordt geroepen. Mevrouw D.

We komen terecht in een lokaal. Er staat een bureautafel, vier stoelen, een ligbed, langs de muur uitpuilende kasten. Twee vrouwen recht over mij. De oudste tikt op een klavier en kijkt op een computerscherm, de jongste zit te frullen aan haar mouw. Of ik het niet erg vind dat de stagiaire erbij is, het is haar eerste keer bij dit soort gesprek en straks komt de dokter. Ze kijkt naar het scherm, haar ogen worden groter... en groter! Weer die Kermit ogen starend naar een rapport. De stagiaire kijkt

mee en fruit weer aan haar mouw. Ze lijken te zoeken naar woorden. Misschien hebben ze een workshop gevolgd: het slecht nieuws gesprek, maar hebben ze daar wel opgelet?

‘We hebben het resultaat van de biopsie ontvangen,’ zegt ze.

Ze zwijgt weer, kijkt nog eens naar het rapport en dan naar mij en dan naar de stagiaire. Ik denk aan de mantra’s.

‘Het is niet goed!’ zeg ik.

Ze bekijken me nu allebei.

‘Het is niet goed, dit primeert op alles, amai, dan moet het maar, mooi.’ Herhaal ik.

De stilte neemt even de leiding en kruipt langs de muren omhoog tot ze aan het plafond komt en daar blijft hangen, klaar om zich met een verwoestende kracht op dit tafereel te storten: twee vrouwen lezen een rapport en de derde praat in wartaal. Wartaal? Of toch niet? Een mythische woordenschat die uit een verleden opduikt om zich in verwarring te verliezen.

De stagiaire fruit nog altijd aan haar mouwen.

De verpleegster kijkt nog altijd naar het rapport.

‘Kijk,’ zeg ik, ‘ik heb het begrepen, het is niet goed, ik zag het aan de ogen van de dokter en van de verpleegster. Ik weet het wel.’

‘Het is inderdaad niet goed, niet goed. Er staat hier dat de tumor...,’ zegt ze, maar ze maakt haar zin niet af. Zo gaat dat soms met zinnen, ze stoppen vooraleer een zinnig slot te bereiken.

‘De dokter komt nog,’ gaat ze verder, ‘we zullen een PET-scan plannen. Nadien een gesprek met de oncoloog en...’

Ze maakt haar zin weer niet af, want daar stapt de dokter binnen. Ze is een oudere vrouw merk ik, donkere haren in een dot gedraaid, felle ogen, die mij doordringend aankijken. Waarom doet zij mij denken aan een Joodse matrone? Iets in haar moet Joods zijn. Goed, als ik mij toevertrouw aan een Joodse dan komt het wel goed.

‘Zo, denk je dat het goed komt?’ vraagt ze.

Mijn mond valt stil, nee, mijn brein valt stil, aangetast door buitenaardse microben is het alle verbanden verloren. Ik kijk haar aan, zwijgzaam niet meer beschikkend over enige vorm van taal.

‘Het is belangrijk dat je er zelf in gelooft, wij staan klaar om je te verzorgen, om je te helpen. Je hebt de diagnose gehoord. Het wordt een gevecht. Voor ons en voor jou.’ Ze neemt Elbez in haar handen en kneedt erin. Zachtjes, wat harder. Haar ogen kijken geïnteresseerd, nee, het zijn geen Kermit ogen, maar de ogen van een diamantair die een ruwe diamant bekijkt en zich een beeld vormt van het mogelijke resultaat, de ogen van een bakker die naar de bloem kijkt en zich een brood voorstelt, de ogen